

ДАМЯН ДАМЯНОВ
ВЕЧЕР

chitanka.info

Отишли са си вече всички гости,
спят и приятели, и врагове,
едничка самотата сяда просто
насреща ми, на име ме зове:
„И днеска — край, май доста тъжен ти си.“
Не ѝ отвързвам. Цял във облак дим,
цигара ѝ подавам: „Запали си!“
Тя палва, двама пушим и мълчим...
А във нощта като око на бога
със чер гледец ни гледа и слепи.
Денят си е запалил невролога
и на стъклото го е залепил.
А ний мълчим. И аз, и самотата.
Търкаля се и сив, и уморен,
като кълбото страшно на земята
в главите ни отминалия ден.
С възторзите, с обидите, с оная
умора, от която изцеден,
света превъртам в малката си стая,
и хората, и глъчния си ден.
Кои не бяха? И какви не бяха?
И с жест безцеремонен, даже груб,
вражди, немилосърдия, заплахи
върху листа ми хвърлиха закуп.
И омърсиха всичките ми мисли.
А утре ще ме питат пак защо
е тъй омачкан той и тъй нечист е,
и толкова зла мъка крие той...
Не ще им кажа, просто го обърсвам,
изглаждам гънките му...
Свят добър и лош,
процавам ти в листа петната мръсни.
Прекръствам те и в часовете късни
без глас ти пожелавам „лека нощ!“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.